

Дмитро Ткаченко

(13 р., Комунальний заклад «СЗШ №38 ім. І.О. Секретнюка», м. Дніпродзержинськ, Дніпропетровська обл.)

Мій улюблений зимовий день

Знову буденний ранок. Лагідне сонячне проміння освітлює кімнату. Мої очі ще не встигли призвичаїтися до сонячних променів, тому будь-яке джерело світла призводить до не надто хороших наслідків. Але мама вже покликала снідати, підганяла мене, змушувала поспішати. Все заважало початку гарного дня. Напівсонний, сердитий на маму і на власну долю, я нарешті зібрався до школи. Вийшов із будинку, вдихнув занадто свіже повітря, примружив очі від яскравого ранішнього сонця. Легкий морозець пробігся по спині, щипнув за щоки, вітерець війнув у лице. Загалом, все як звичайно. Настрою немає – знову до школи, а там цілих шість уроків учитись, дотримуватись правил поведінки, вести себе пристойно, як каже мама. Але я й не здогадувався, що буде далі.

Ми встигли побавитись з друзями, обкидали дівчат снігом, кілька разів з'їхали з гірки. Ну все! Весела дорога скінчилась, ось і школа... Події розвивалися як завжди: в коридорі натовп народу, мов метеори, пролітають малюки, зверхньо покрикують старшокласники, голосно вітаються між собою діти, словом – балаканина, шум, безлад.

Але все змінив один телефонний дзвінок. Спочатку ніхто його навіть не почув, але згодом діти у вестибюлі затихли, завмерли, і залунали знайомі ноти, заграла всім з дитинства знайома мелодія, почувися всім знайомі слова: «Ще не вмерли України і слава, і воля...».

Метушні в коридорі як не було. Ми всі, як один, застигли з руками на серці, у деякого виступили сльози на очах. Чутно було лише Гімн, биття наших сердець та тихе дихання моїх однокласників. Простоявши кілька хвилин ані пари з уст, люди знову ожили, почали стиха розмовляти – закінчився Гімн. Школярі почали неквапно розходитись по класах.

А я стояв. Стояв і думав... Думав про тих, хто захищав нашу Батьківщину, хто захищає її зараз. Я колись чув, що історія людства розвивається по спіралі, в якій кожен виток повторює попередній. Невже ми знову на порозі світової війни? Невже знову повернеться фашизм? Невже моя рідна країна втратить свою незалежність? Невже кількасотлітня мрія моїх предків про волю так і залишиться мрією наступних поколінь? Невже з карти світу зникне найбільша європейська держава – Україна? А може, світова спіраль зовсім зітре з лиця Землі й Україну, й українську мову, й українців як народ?

Похмурі думки охопили мій розум. Почуття відповідальності стиснуло моє серце. Та що я можу? Хто я в книзі світової історії? Навіть не гвинтик. Я – лише непомітна порошинка, мікроскопічна краплина в хмарах, травинка в безмежному придніпровському степу. На жаль, від мене нічого не залежить. Мій голос, мої думки та мрії нічого не варті.

Аж тут раптова думка пронизала мене. Ну й що з того, що я – дрібничка. Поряд зі мною сотні, тисячі, мільйони таких, як я, порошинок, краплинок, травинок. Неподалік усміхається Женя, який так, як і я, хоче жити у вільній державі. Он Нікіта, піднявши руку, вітається зі мною словами: «Слава Україні!». Через все безмежжя коридору кричу: «Героям слава!». Мої слова підхоплює нестійкий гул голосів. Приязно усміхаючись, мов пави, пропливають дівчата у вишиванках. Вони, звичайно, добре знають, що в Україні найкрасивіші дівчата і, що їм пасує вбрання, тому й носять його не лише з задоволенням, а й з гордістю. Так невже ж ми – такі дружні, такі незалежні, такі горді від усвідомлення своєї приналежності до великого українського народу – зможемо комусь скоритись? Ні, не буде цього! Рік тому мої земляки змогли довести всьому світові і насамперед собі, що ми все так же прагнемо волі, ми – європейці, ми – нескорені і нездоланні. У нашому прагненні волі нас підтримують усі волелюбні люди. Громадяни України об'єдналися під державним прапором, щоб відстояти права вільних людей. І їм це вдалося. Щиро жаль загиблих на Майдані, але, як вчить нас історія, революцій без жертв не буває. Проїшов рік, а здається, що пройшла вічність. Змінилися наші батьки, змінились і ми. Колись ми вчили Гімн України, бо це потрібно було за програмою, зараз просто соромно не знати його. Колись під час урочистостей ми тихо слухали головну пісню країни, зараз ми співаємо Гімн вголос і з гордістю, і урочистостей для цього нам не потрібно.

Кажуть, що патріотизм не має національності. Це справді так. У нашій школі навчаються діти різних народів світу: українці, росіяни, вірмени, азербайджанці, роми, поляки, білоруси, – але всі ми прагнемо незалежності нашої Батьківщині, вільного волевиявлення, свободи слова і думки.

І зараз, коли в Горлівці, рідному місті мого однокласника Олексійка, йде війна, всі ми підтримуємо його, як можемо. Разом з ним ми підтримуємо й наших українських воїнів. Немало моїх односельчан воюють зараз на Донбасі. Чим ми можемо їм допомогти? Тепле слово, щире побажання, декілька добрих слів зігріють душі, нагадають домівку, допоможуть впевнитись, що тут, на мирній території, ми їх любимо і про них пам'ятаємо. Нехай це – дрібничка, порошинка, краплинка, травинка. Але з порошинки створена наша земля, з краплинок – Дніпро; травинками шумить, колишеться рідний степ.

Пролунав дзвоник і зупинив мої роздуми. Я струснув головою, озирнувся. Я у своїй рідній школі. Кудись поспішають діти. Чому ж я стою? Нарешті, опам'ятавшись і відійшовши від роздумів, я повільно пішов до класу. Так, я запізнився, але вчителька, мабуть, помітивши мій схвильований стан, не зробила мені зауваження, лише стурбовано поглядала на мене під час уроку.

А я сидів і робив для себе висновок: я – справжній українець, і все, що відбувається в моїй країні, стосується мене, тож хочу бути корисним своїй Батьківщині. Які б випробування не спіткали мою Україну, я, мої друзі, сотні й мільйони незнайомих мені людей зможемо її відстояти.

Я видихнув з полегшенням. Задоволено усміхнувся – день вдався. Сьогодні Гімн України допоміг мені зрозуміти найголовніше: сила в єдності, взаємодопомозі й цілеспрямованості, а я – не бездумна істота, а свідомий громадянин своєї країни.

Цей день я запам'ятаю назавжди. Це – мій улюблений зимовий сонячний день.